ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 14, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, ze dne 26. 5. 2010, č. j. KUOK 54755/2010, o kasační stížnosti původního žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 27. 6. 2011, č. j. 73 Ad 15/2010 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dominice Kovaříkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl původní žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010, č. j. KUOK 54755/2010, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský úřad Olomouckého kraje tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 3. 2010, č. j. 31606/2010/OLO, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se

žalobci nepřiznává dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů. Krajský soud ze správního spisu zjistil následující:

Žalobce dne 23. 2. 2010 požádal o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů ve výši 30 000 Kč. Ve formuláři žádosti o tuto dávku vyplněném dne 17. 2. 2010 žalobce uvedl jednak adresu trvalého pobytu „J. 15/72, K. H., O.“ do příslušné kolonky nadepsané „trvalý pobyt“. V kolonce nazvané „adresa užívaného bytu“ žalobce uvedl adresu „T. 25, K. – T.“. V kolonce nazvané „způsob výplaty dávky“ žalobce zaškrtl políčko „dávku si vyzvednu v hotovosti“.

Ve spisu je dále založena výzva prvostupňového správního orgánu ze dne 24. 2. 2010 k doložení údajů k žádosti o dávku. Výzva byla žalobci zaslána na adresu P. 25, H. 3. Podle přiložené doručenky s modrým pruhem byla zásilka uložena na poště dne 3. 3. 2010 a po uplynutí úložní lhůty vrácena zpět prvostupňovému orgánu jako nevyzvednutá.

Rozhodnutím ze dne 22. 3. 2010 prvostupňový správní orgán žalobci požadovanou dávku nepřiznal s odůvodněním, že žalobce na základě výzvy orgánu pomoci v hmotné nouzi neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu. Žalobce byl ve výzvě poučen o tom, že nesplní-li povinnost ukládanou mu prvostupňovým orgánem, může mu být dávka podle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, nepřiznána. Žalobce si tuto výzvu v úložní lhůtě nepřevzal, ačkoliv byla ode dne 3. 3. 2010 připravena k vyzvednutí. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, je písemnost považována za doručenou desátým dnem úložní lhůty. Žalobce se do data vydání prvostupňového rozhodnutí nedostavil, potřebné doklady nedoložil, příp. ani jinak nereagoval.

Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručováno také na adresu P. 25, H., přičemž žalobce si je opět v úložní době nepřevzal.

Žalobce se dne 20. 4. 2010 osobně dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu a uvedl, že výzva ze dne 24. 2. 2010 ani samotné rozhodnutí nebyly doručeny v souladu se správním řádem. V protokolu o jednání je adresa „P. 25, H. 3“ uvedena jako adresa pro doručování. Na této adrese rovněž žalobce dne 27. 4. 2010 převzal přípis zaslaný správním orgánem. V následném podání ze dne 30. 4. 2010, v němž žalobce upřesnil, že podává odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, výslovně uvedl adresu P. 25, H. 3 jako adresu pro doručování. Z dalšího průběhu odvolacího řízení v předmětné věci i v souvisejících řízeních dokumentovaných v témže správním spisu je zřejmé, že nadále si žalobce na této adrese poštu přebíral.

Stěžovatel rozhodnutím ze dne 26. 5. 2010, č. j. KUOK 54755/2010, odvolání žalobce zamítl. Ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že byl naplněn důvod podle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, pro nepřiznání dávky. Zásilka obsahující výzvu k doložení údajů k žádosti byla žalobci zaslána na adresu pro doručování, po uplynutí desetidenní úložní lhůty nastala fikce doručení v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. Sěžovatel nemá pochybnost o tom, že adresou pro doručování byla adresa P. 25, H. 3. Tuto adresu žalobce uvedl v žádosti o danou dávku jako adresu pro doručení poštovní poukázky pro případnou výplatu dávky, a dále si na dané adrese přebíral písemnosti v předchozích správních řízeních. Stěžovateli je z úřední činnosti známo, že tuto adresu žalobce používal i v písemném styku s jinými

odbory tohoto úřadu. V písemnosti doručené prvoinstančnímu orgánu dne 30. 4. 2010 (doplnění k odvolání) rovněž sám uvádí tuto adresu jako adresu pro doručování. Na této adrese si ostatně jmenovaný převzal i sdělení, na jehož základě doplnil své odvolání.

Krajský soud předně shledal, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně jako celek nelze považovat za nepřezkoumatelné. Zabýval se proto dále žalobní námitkou, že žalobci nebyly řádně doručeny výzva k doplnění jeho žádosti o dávku a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud z § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dovodil, že přednostně se doručuje fyzické osobě na adresu pro doručování. Žalobce uvedl v žádosti o dávku adresu trvalého bydliště, adresu užívaného bytu a ohledně výplaty dávky uvedl, že si ji vyzvedne v hotovosti. Žádnou adresu pro doručování výslovně v žádosti ani jiné další písemnosti do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesdělil. Na rozdíl od žádostí o jiné dávky neuvedl ani adresu pro zasílání dávek, v jiných žádostech jako tuto adresu uváděl adresu P. 25, H. V předmětné žádosti však tato adresa zmíněna vůbec není. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nesprávně konstatoval, že adresa P. 25, H., byla žalobcem uvedena pro výplatu dávky. Skutečnost, že žalobce adresu pro doručování nesdělil, potvrzuje i fakt, že na adrese, kam prvoinstanční správní orgán doručoval výzvu k doplnění žádosti i rozhodnutí o nepřiznání požadované dávky, tyto písemnosti nepřevzal. Již v tuto chvíli vznikla v kontextu žalobcem uvedených adres pochybnost, zda uvedení adresy pro zasílání dávek je současně uvedením adresy pro doručování ve smyslu § 20 odst. 1 věty první správního řádu. Argument správního orgánu, že na adrese označené pro zasílání dávky v jiných žádostech žalobce dříve zásilky přebíral, neshledal krajský soud za dané situace jako pádný. Vždy může dojít ke změně situace a na tu musí správní orgán reagovat. Pokud žalobce na adrese známé správnímu orgánu z jiných spisů zásilku (výzvu k doplnění podání) nevyzvedl a tato adresa vůbec nebyla v žádosti o dávku uvedena, nelze v tomto samostatném řízení považovat výzvu k doplnění žádosti za doručenou. Krajský soud poukázal i na význam doručení uvedených písemností, které mají být doručovány podle § 19 odst. 4 správního řádu do vlastních rukou. Účelem řízení je vyřízení žádosti, smyslem řízení je vést komunikaci s účastníkem. Žalobce v souzené věci zjevně zájem na komunikaci se správním orgánem měl, neboť se jednalo o řízení nikoli povinnostní, ale o jeho žádosti o dávku. Krajský soud poukázal i na obecnou zásadu „v pochybnostech ve prospěch účastníka“. Sdělení adresy pro doručování je úkonem účastníka řízení směřujícím vůči správnímu orgánu, tedy podáním. Pokud podání trpí vadami, např. z něj není zcela jasné, zda jde o sdělení doručovací adresy, k čemuž došlo v souzeném případě, je správní orgán povinen tuto vadu odstranit a vyjasnit si, zda účastník skutečně zamýšlel adresu pro zasílání dávek uvést i jako adresu pro doručování. Další možností správního orgánu bylo v případě vrácení nevyzvednutých zásilek tyto doručit na jinou adresu, logicky se přitom nabízela adresa užívaného bytu.

Krajský soud se tedy neztotožnil se závěrem správních orgánů, že uvedení adresy pro zasílání dávek v jiných řízeních lze považovat za sdělení adresy pro doručování v řízení o dávce mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů. To podle něj potvrzují následné argumenty žalobce i fakt, že zásilky nebyly na této adrese převzaty. Vzhledem k tomu, že správní orgán na jinou adresu nebo jiným způsobem žalobci již výzvu k doplnění žádosti ani rozhodnutí o nepřiznání mimořádné okamžité pomoci nedoručoval, je podle soudu doručování stiženo vadu, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Krajský soud se za této procesní situace již nezabýval

ostatními žalobními námitkami, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Nesouhlasil s názorem krajského soudu, že správní řízení bylo zatíženo vadou spočívající v doručování písemností na adresu, na níž si účastník řízení písemnosti nepřebíral, a že tak adresu, na kterou bylo doručováno, nebylo možné za adresu pro doručování považovat. Správní orgány vycházely z toho, že i v předchozích řízeních bylo žalobci na adresu P. 25, H., doručováno. Sám žalobce tuto adresu v protokolech a v písemnostech následně označuje za adresu pro doručování a až v průběhu řízení před soudem toto zpochybňuje. Pokud krajský soud uvedl, že sdělení adresy pro doručování je podáním, není jasné, proč nepřistoupil k tomu, aby toto podání rovněž posoudil podle jeho obsahu. V žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi sice není výslovně uvedeno, že jde o adresu pro doručování písemností, účastník řízení by však těžko uváděl pro zasílání finančních prostředků, které subjektivně potřeboval, adresu, na které by si tyto složenky nepřebíral. Správní orgány tak neměly pochybnost o tom, že se jedná o adresu pro doručování, a to s ohledem na předchozí správní řízení. Správní orgán I. stupně v souladu se zásadou hospodárnosti řízení v situaci, kdy neměl pochyb o tom, že účastník řízení označil za svou doručovací adresu tu, kam hodlá zasílat poštovní poukázky, doručoval na tuto adresu. S tím, že si žalobce zásilku nepřevzal, pak spojoval fikci doručení. Závěr krajského soudu, že uvedení adresy trvalého pobytu mělo u správního orgánu vyvolat pochybnost o doručovací adrese, považuje stěžovatel za scestný, neboť trvalý pobyt je pouze evidenčním údajem v dané souvislosti nezbytným k posouzení místní příslušnosti orgánu pomoci v hmotné nouzi. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Namítl, že v žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi není výslovně uvedena adresa pro doručování písemností. Je čistě věcí žadatele o dávku, jakou adresu pro zasílání dávek uvede, a zda na této adrese bude dávky přebírat sám, nebo k tomu zmocní jinou osobu. Správní orgán nemůže úspěšně předvídat všechny situace, které mohou nastat. Je proto třeba, aby si údaje, které nejsou žadatelem výslovně uvedeny, avšak jsou důležité pro činnost správního orgánu (např. adresa, na níž si žadatel přebírá poštu, nikoliv výplatu dávek), zjišťoval ze své iniciativy.

Nejvyšší správní soud podotýká, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Podle ustanovení čl. VIII bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi krajské úřady, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla; ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. pak dále platí, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a ti, kteří byli účastníky původního řízení. V řízení o předmětné kasační stížnosti tedy ex lege nastoupil do práv a povinností původního žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Skutkový stav zjištěný krajským soudem je zcela

v souladu s obsahem správního spisu, Nejvyšší správní soud z něj proto sám vycházel i v řízení o kasační stížnosti.

Meritem posuzované věci je právní otázka výkladu institutu doručovací adresy při doručování ve správním řízení spolu s navazujícími instituty náhradního doručení písemnosti (uložení a fikce doručení). Dotčená ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu uvádí, že „*nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu*“. Související ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu uvádí, že „*fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu*“. Z jazykového a systematického výkladu uvedených ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení, je-li účastník řízení hlášen na jiné adrese než na sdělené doručovací adrese. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165).

Podle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu se písemnost se uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20. Toto ustanovení je vykládáno v komentářové literatuře tak, že není povinností správního orgánu v situaci, kdy adresát není v místě doručení zastižen, vyzkoušet všechny způsoby doručování stanovené v § 20 s tím, že teprve pak by bylo možno písemnost uložit (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 187). Na institut uložení písemnosti navazuje pak institut fikce doručení (§ 24 správního řádu).

V posuzované věci je mezi účastníky sporné a z hlediska posouzení věci rozhodující, zda vůbec došlo k naplnění podmínky předvídané ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, tedy zda žalobce dostatečně určitě a srozumitelně prvostupňovému správnímu orgánu sdělil adresu pro doručování, resp. to, že si přeje, aby mu byly písemnosti doručovány na tuto adresu a nikoliv na adresu trvalého pobytu. V tomto ohledu hraje zásadní roli samotný tiskopis formuláře žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů. Formulář přitom pojem „adresa pro doručování“ neužívá. Na straně 2 však umožňuje žadateli uvést adresu užívaného bytu. U této kolonky se uvádí, že ji má žadatel vyplnit pouze v případě, že se adresa užívaného bytu liší od jeho trvalého pobytu; pokud žadatel adresu nevyplní, je adresa trvalého pobytu považována za adresu užívaného bytu. Na straně 3 formuláře má žadatel dále možnost

vybrat si adresu, na kterou mu má být zaslána poštovní poukázka na výběr peněžité dávky. Volí přitom mezi adresou trvalého pobytu a jinou adresou, kterou zde vyplňuje.

Je třeba připomenout, že předmětný formulář vychází především ze zvláštní právní úpravy dávkového řízení pomoci v hmotné nouzi. Adresa trvalého pobytu, kterou žadatel vyplňuje hned na první straně formuláře, zde skutečně neplní roli uvedení adresy pro doručování, nýbrž má prvořadý význam z hlediska určení místní příslušnosti orgánu pomoci v hmotné nouzi [§ 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011]. Jako doručovací adresa by adresa trvalého pobytu nepochybně sloužila správnímu orgánu tehdy, pokud by účastník řízení nesdělil správnímu orgánu žádnou jinou (tzn. ani elektronickou) adresu.

V projednávané věci tak tomu ovšem nebylo. Žalobce totiž na straně 2 vyplnil adresu užívaného bytu, který je odlišná od adresy trvalého pobytu. I s ohledem na informaci uvedenou u této kolonky je možné učinit závěr, že žalobce musel očekávat, že s ním prvostupňový správní orgán bude na této adrese komunikovat a bude mu na ni zasílat procesní písemnosti, jakož i samotné písemné vyhotovení rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že adresou pro doručování byla právě tato adresa, tj. adresa T. 25, K.–T. Tento závěr nemůže zpochybnit ani fakt, že žalobce následně ve svých podáních označoval za adresu pro doručování adresu P. 25, H. 3, a že si tam písemnosti zasílané ve správním řízení přebíral. Správnost určení adresy pro doručování je totiž nutno posuzovat na základě skutečností známých správnímu orgánu v době doručování písemností, zde tedy v době doručování výzvy k doplnění žádosti a v době doručování prvostupňového rozhodnutí. Rozhodující tak mohly být pouze údaje obsažené v podané žádosti žalobce. Ve formuláři žádosti však nebyla adresa P. 25, H. 3, vůbec uvedena. Tvrzení stěžovatele, že žalobce tuto adresu sdělil v žádosti o danou dávku jako adresu pro doručení poštovní poukázky pro případnou výplatu dávky, nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Za relevantní nelze považovat ani argument stěžovatele, že v předchozích řízeních vedených u správních orgánů obou stupňů bylo žalobci na adresu P. 25, H. 3, opakovaně doručováno. Adresu pro doručování – pokud má být správním orgánem akceptována a pokud s jejím užíváním mají být spojeny právní následky nepřevzetí písemnosti – je třeba zvolit pro konkrétní správní orgán a pro konkrétní správní řízení, anebo pro konkrétní správní orgán a neurčitý počet řízení u něho vedených (pro futuro) do doby, než si účastník zvolí jinou adresu pro doručování. Účastník řízení je tedy vždy oprávněn v dalším správním řízení změnit doručovací adresu. V takovém případě nelze vycházet z doručovací adresy sdělené účastníkem v jiném správním řízení, byť by bylo vedeno před týmž správním orgánem. Správní orgán byl proto povinen vycházet z údajů uvedených v žádosti žalobce.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že prvostupňový správní orgán pochybil, jestliže žalobci zaslal výzvu k doplnění žádosti a následně rozhodnutí o jeho žádosti na adresu P. 25, H. 3, neboť adresou pro doručování byla podle údajů uvedených žalobcem ve formuláři o předmětnou dávku adresa T. 25, K. – T., tj. adresa užívaného bytu. Tím nejsou nikterak dotčeny závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 – 44, o tom, že adresou pro doručování může být adresa pro výplatu dávky.

Ačkoli tak Nejvyšší správní soud zaujal při posouzení věci zčásti odlišný názor než jaký zastával Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, ztotožnil se s jeho závěrem, že doručování výzvy k doplnění žádosti bylo stiženo vadou, která měla za následek vydání nezákonného správního rozhodnutí. Krajský soud tedy postupoval správně, jestliže rozhodnutí stěžovatele zrušil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. V dalším řízení bude stěžovatel vázán důvody uvedenými v tomto rozsudku.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalobce měl v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, žádné náklady mu však v souvislosti s tímto řízením prokazatelně nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal. Ustanovené zástupkyni žalobce náleží v souladu s § 7, § 9 a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu